

Mál nr. 255/2013
M
og V v/ kaskótryggingar A.

Umferðaróhapp á Suðurlandsbraut 10. maí 2013.

Gögn.

1. Málskot móttakið 25. júlí 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 14. ágúst 2013, samt afriti tölvupósts V til M dags. 14. júní 2013 og skýrslu Dancrash, dags. 29. maí 2013.

Málsatvik.

Í lögregluskýrslu vegna umferðaróhapps M kemur fram að hann hafi ekið bifreið A vestur Suðurlandsbraut, misst stjórn á bifreiðinni og ekið á strætóskýli. Miklar skemmdir voru á bifreiðinni og strætóskýlinu þegar lögregla kom á vettvang skv. myndum sem birtar eru í lögregluskýrslu. Þar kemur einnig fram að óhappið hafi átt sér stað síðdegis og akbraut hafi verið blaut þó ekki hafi verið rigning þegar lögreglan kom á staðinn. Hámarkshraði sé 60 km/klst og nokkur umferð hafi verið á vettvangi eftir að lögregla kom þangað. Engin hemlaför mældust á akbrautinni en í því samhengi er þó tekið sérstaklega fram að akbraut hafi verið blaut og bifreið A búin ABS hemlabúnaði. V hefur fallist á bótaskyldu úr kaskótryggingu bifreiðarinnar en telur að M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við aksturinn og því eigi að skerða bætur til hans um þriðjung.

M bendir á í málskoti sínu að hann telji að hann hafi ekki sýnt stórkostlegt gáleysi við aksturinn. Hann hafi ekið á hægri akrein Suðurlandsbrautar og skipt um akrein yfir á þá vinstri þegar óþekkt bifreið kom úr gagnstæðri átt sem hafi hún tekið U-beygju í veg fyrir M. Við það kveðst M hafa misst stjórn á bifreið sinni og ekið út af. M kveðst hafa ekið á 60-70 km/klst en ekki á 80-90 km/klst eins og haft sé eftir honum í lögregluskýrslu og í læknisvottorði. M gefur þær skýringar á misræmi í frásögn hans af slysstað og lýsingu í málskoti að hann hafi verið í andlegu áfalli á slysstað. M telur aðalorsök tjónsins megi rekja til óþekkту bifreiðarinnar sem hafi ekið í veg fyrir hann. M vísar einnig til þess að hann telji að skýra eigi vafa um aðstæður váttryggingartaka í hag.

V telur að það verði að leggja til grundvallar frásögn M í lögregluskýrslu þar sem hann lýsir aðstæðum þannig að hann hafi ekið á 80-90 km/klst, en sá ökuhraði hafi einnig komið fram í lýsingu hans á óhappinu þegar hann lýsti því á slysadeild. Það að önnur bifreið hafi ekið í veg fyrir M hafi ekki komið fram fyrr en nokkrum dögum eftir atburðinn og það geri þá frásögn M ótrúverðuga. V telur að M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við akstur bifreiðarinnar A og með vísan til gr. 3.2. í skilmálum kaskótryggingar og 2.mgr. 27.gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 sé félaginu heimilt að takmarka ábyrgð sína um þriðjung. V vísar fyrst og fremst til þess að ökuhraði M hafi verið of mikill miðað við aðstæður þar sem hámarkshraði er 60 km/klst og sé sá hámarkshraði miðaður við bestu mögulegu aðstæður. V telur það að aka á 80-90 km/klst á vettvangi sé óforsvaranlegt og sá ökuhraði og aksturslag M sé stórkostlegt gáleysi í skilningi umræddra ákvæða. V vísar einnig til hraðaútreiknings sem það lét framkvæma sem þar sem kemur fram að líklegur ökuhraði A hafi verið 86 km/klst.

Álit.

Ágreiningur málsins snýr að því hvort háttsemi M þegar hann missti stjórn á bifreið sinni á Suðurlandsbraut hafi verið stórkostlega gálaus í skilningi gr. 3.2. í skilmálum kaskótryggingar hans hjá V, sbr. heimild í 2.mgr. 27.gr. laga um váttryggingarsamninga. Til þess að V geti borið fyrir sig umrædd ákvæði þarf það að sýna fram á að háttsemi M hafi verið með þeim hætti.

Í málinu liggja fyrir sönnunargögn um að bifreið M hafi verið ekið af nokkrum hraða út af Suðurlandsbraut og á strætóskýli við götuna og við það hafi orðið talsvert eignatjón. Þegar litið er til gagna málsins verður að leggja til grundvallar að haft var eftir M sjálfum að hann hafi ekið á 80-90 km/klst þar sem hámarkshraði er 60 km/klst. Þó ekki verði litið til hraðaútreiknings sem V

aflaði einhliða sem sjálfstæðs sönnunargagns verður þó ekki litið framhjá því að niðurstaða hans er í nokkru samræmi við þá skýrslu M sjálfs. Skýringar M á því að hann hafi ekið hægar er síður hægt að leggja til grundvallar sökum þess að þær koma síðar fram og verður þá einnig horft til þess að enga stoð er hægt að finna í gögnum málsins sem styðja samhliða fullyrðingar M um að annarri bifreið hafi verið ekið í veg fyrir hann, hvorki hjá vitni eða í öðrum gögnum. Ekki þykir heldur sýnt M hafi borið ranglega í fyrstu um ökuhraða sinn vegna andlegs áfalls.

Verður því lagt til grundvallar að M hafi ekið á 80-90 km/klst um Suðurlandsbraut rétt við gatnamót við Vegmúla. Akstur hans svo langt yfir heimiluðum hámarkshraða á þessum stað skammt frá gatnamótum og þar sem vænta mátti nokkurrar umferðar var háskalegur og telst stórkostlegt gáleysi í skilniningi laga um vátryggingarsamninga. Telst V því geta takmarkað ábyrgð sína að hluta.

Við mat á því hversu mikið V getur takmarkað ábyrgð sína þarf að líta til þeirrar sakar M að hafa ekið of hratt miðað við aðstæður og þar sem mátti vænta umferðar, bæði bifreiða á akbrautinni og gangandi vegfarenda við akbrautina. Hins vegar kemur fram í lögregluskýrslu að sérfræðingar á vegum lögreglu, sem komu á vettvang umferðaróhappsins, treystu sér ekki til að fullyrða að um ofsaakstur hafi verið að ræða þó þeir hafi metið það svo að ekið hafi verið yfir leyfilegum hámarkshraða. Með hliðsjón af þessum sjónarmiðum gerir nefndin ekki athugasemdir við þá afgreiðslu V að takmarka ábyrgð sína úr kaskótryggingu um þriðjung.

Niðurstaða.

M á rétt á 2/3 hluta bóta úr kaskótryggingu bifreiðarinnar A hjá V.

Reykjavík 3. september 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.